

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: I TONER!

Citation: Jacobsen, J. P.: "I TONER!", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker III Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 99. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob03val-shoot-workid63426/facsimile.pdf> (tilgået 21. oktober 2021)

Anvendt udgave: Samlede Værker III Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

I TONER!

Ung Erik stod ved Stranden.

Solen sank og Vesten stod i et Flammehav, det var, som om den nu da den skulde forlade Jorden vilde give Skyerne al sin Glands, at de kunde trøste den Forladte, og alt som den sank sendte den større og større Lysmasser over dem, gjorde deres Farvepragt rigere og rigere. En enkelt Sky hævede sig op af Flammehavet, rigt smykket med Lysets Guld. Stolt og rolig steg den, som var den selve Solen og ejede Lys nok til al Jorderig, men jo højere den hævede sig jo stærkere randt Lyset fra den, til den havde givet Alt, hvad den havde faaet og kun havde sin egen Dunkelhed tilbage. Mismodig sluttede den sig til en Hær af andre graalige Skyer der dreve over Himlen.

Solen var nu helt forsvunden og en let Luftning stod ind mod Stranden, den højnede Bølgerne i Havet og Kornvangen, og de bleve mørkere end før, den rørte Skovens Løvhang, og Kronerne bleve tungere og tættere, det var som om dette Pust satte den dumpe uklare Sorg i Bevægelse og vuggede den ind i Naturens Hjerte. Ung Erik stod

ved Stranden, ogsaa ham slog Vindpustet i Gang; det sukkede i ham, og det blev ham, da Solen sank, som havde han lidt et stort og smerteligt Tab. Maanen rullede frem af Skyerne og lagde sine fine Straaler ud over Vandet; men Bølgerne brøde dem barskt i Stykker og lod dem synke, alligevel øste Maanen ud af Straalerne, men det faldt dog Erik som en kold Trøst midt i en dyb og mægtig Kummer. Da strømmede pludseligt tryllende Toner ind fra Havet og grebe hans Sind saa stærkt, at da han nu helt optagen af Tonerne saa omkring sig, var Skoven ikke længer mørk og tung, der laa et mildt drømfefoldet Slør over den, Maanen straaled nu herligt og klart, og Straalerne over Havet vare dirrende Streng, som Voverne slog for at tolke deres dybe Længsel. Men midt i Lysstriben svømmede en Kvinde frem, og den vuggende Glands kastede et sælsomt Skjær over hendes skønne Træk. Ung Erik anede at Tonerne vare hendes, men de knyttede og snoede sig saa forunderligt at det snart var ham, som om han hørte dem som Sang, snart som Bølgebrud og Fugleskrig. Endelig løste de sig klare og milde:

Dybt under Bølgen
Er Dagen saa lang.
Ensomt og stille
I Skove af Tang.
Tavshed i Blikke og Tavshed paa Mund,
Bølgenes Uro naar ikke til Bund.

Solstraalen sniger
Sig mildnet og mat,
Spreder ej Havdybets
Søvntunge Nat.
Snegl og Koraller er fagre paa Strand,
Lødyse Skygger paa Havbundens Sand.

Dybt under Bølgen
Er Dagen saa lang.
Aftenen kommer med
Farver og Klang.
Da kan jeg fro fra den vuggende Sø
Lytte til Lovenes Hvidsken paa Ø.

Vindene vilte
Mit dryppende Haar,
Voven saa blødt om
Min Skulder sig slaar.
Straaler fra Maanen mildt kysse min Barm,
Perlerne glimre om Hals og om Arm.

Rimelig bliver
Min dristigste Drom:
Frelse ved Kjerlighed
Trofast og om.
Bejleren spaar jeg snart kommer for sand,
Alt han mig venter med Længsel paa Strand.

Som de sidste udfordrende Ord vare sungne, sænkede hun Armene og dukkede under med et kraftigt Tag, der spredte et faldende Slør af Skumperler gennem hvilket den sølvskjællede Hale glimtede et Øjeblik.

Men da hun mærkede Dybets Mulm om sig, længtes hun op igjen og frejdig dukkede hun frem nærmere mod Land.

Stille og næsten hvidskende løde Eriks Ord som for ikke at skræmme hende ned i Dybet igjen: „Bliv! o bliv, du dejlige Kvinde,

9*

og hvis Menneskers Tale ikke er en Rædsel
for dit Øre, saa lyt til mine Ord.“ Havfruen
nikkede mildt.

„Sig om du kan elske mig, og hvis du
ikke kan forlade Havet og leve i Jordens
varme Luft, styrter jeg mig i Bølgen til dig,
eller hvis du kan, saa nævn mig den Magt,
der kan løfte dig til mig, og jeg skal eje den.“

Langsomt vuggedes hun ind mod Stranden
og sang:

Bølgen skyder mig fra sin Favn,
Vil mig ej længer eje,
Lukker for mig mit gamle Hjem,
Peger paa dine Veje.

Aldrig mer jeg paa blaasort Se
Synger ved Nattetide,
Aldrig jeg skal til Havets Bund
Mod og drømmende glide.

Hvor jeg dog her har været rig,
Kan jeg først nu ret skjønne,
Sælsomme Liv bag Brændings Larm,
Vil du mit Offer lønne.

Rød jeg gaar til en Verden ny:
Vil den mig fremmed blænde?
Eller skal Drømmens kjendte Træk
Skjønt jeg i dem gjenkjende?

Erik vorde mig mild og god,
Vendes fra mig dit Hjerte,
Levende død paa vide Jord
Ganger jeg med min Smerte.

Vid at kun hvo mig elsker ømt,
Mægter mit Ord at nemme,
Andre er det kun Bølgebrus,
Maagers skrigende Stemme.
